

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.10.2001, sp. zn. 29 Cdo 2494/99, ECLI:CZ:NS:2001:29.CDO.2494.1999.1

Číslo: 37/2003

Právní věta:

Jestliže věřitel, jehož nevykonatelná pohledávka byla při přezkumném jednání v konkursu popřena, podá žalobu o určení pravosti pohledávky přímo proti úpadci, soud žalobu zamítne pro nedostatek pasívní věcné legitimace žalovaného ve sporu.

Proti tomu, kdo se má stát účastníkem řízení na základě usnesení, jímž soud připustí jeho přistoupení do řízení (§ 92 odst. 1 o. s. ř.), se běh hmotněprávních lhůt (včetně třicetidenní lhůty určené v ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů) staví dnem, kdy návrh na jeho přistoupení dojde soudu.

Poučení žalobce o tom, že ve věci má či může být žalován další žalovaný, není součástí poučovací povinnosti soudu dle § 5 o. s. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.10.2001

Spisová značka: 29 Cdo 2494/99

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Konkurs

Předpisy: § 229 odst. 3 písm. f) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 23 předpisu č. 328/1991Sb.

§ 237 odst. 1 písm. f) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 24 odst. 1 předpisu č. 328/1991Sb.

§ 242 odst. 3 písm. f) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 25 odst. 1 předpisu č. 328/1991Sb.

§ 5 odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 79 odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 92 odst. 1 písm. f) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 92 odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

K r a j s k ý s o u d v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 22. 10. 1997 zamítl žalobu na určení, že pohledávka žalobce za žalovanou úpadkyní v celkové výši 1 030 000 Kč, přihlášená v konkursním řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem, se pokládá za zjištěnou. Soud poukázal na to, že žalobce přes poučení, že žalobu musí podat proti popírajícím konkursním věřitelům i správci, zažaloval úpadce, jenž v daném sporu není pasívně legitimován.

K odvolání žalobce V r c h n í s o u d v Praze rozsudkem ze dne 22. 4. 1999 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Odvolací soud – cituje ustanovení § 23 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen “ZKV”) – přisvědčil závěru, že žalobce byl soudem vyrozuměn o popření jeho pohledávky správcem konkursní podstaty, takže žaloba měla směřovat proti správci a nikoliv proti úpadci. Soud prvního stupně tedy nepochybil, jestliže za této situace žalobu zamítl.

Žalobce (zastoupen advokátem) podal proti rozsudku odvolacího soudu a výslovně též proti rozsudku soudu prvního stupně včas dovolání, namítaje, že mu ve smyslu § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř. byla v průběhu řízení nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem (tím po obsahové stránce vystihuje dovolací důvod dle § 241 odst. 3 písm. a/ o. s. ř., jímž lze soudu vytýkat, že v řízení došlo k vadám uvedeným v § 237 o. s. ř.). Konkrétně dovolatel uvádí, že možnost jednat před soudem mu byla odňata rozhodnutími soudů obou stupňů. Přitom se dovolává ustanovení § 5 a § 43 odst. 1 o. s. ř. a článku 32 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod; cítí se být poškozen tím, že ve vyrozumění o popření pohledávky byl poučen pouze obecnou citací právního předpisu, bez konkretizace poučení, a tím, že po podání žaloby nebyl soudem poučen ani vyzván k opravě podání. Nebylo též nařízeno jednání, aby mohl žádat o přivolení soudu s doplněním o dalšího žalovaného nebo o opravu podání.

V tom spatřuje porušení rovnosti účastníka řízení. Proto dovolatel požaduje, aby rozsudky soudů obou stupňů byly zrušeny a věc vrácena příslušnému soudu k dalšímu řízení.

Podle bodu 17., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (to jest podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. lednem 2001).

Nejvyšší soud se nejprve zabýval výslovně podaným “dovoláním” proti rozsudku soudu prvního stupně.

Dovolání je ve smyslu ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. mimořádným opravným prostředkem, kterým lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu. Z uvedeného vyplývá, že dovoláním rozhodnutí soudu prvního stupně úspěšně napadnout nelze. Opravným prostředkem pro přezkoumání rozhodnutí soudu prvního stupně je podle ustanovení § 201 o. s. ř. odvolání, pokud to zákon nevylučuje; občanský soudní řád proto také neupravuje funkční příslušnost soudu pro projednání dovolání proti takovému rozhodnutí. Jelikož nedostatek funkční příslušnosti je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, Nejvyšší soud řízení o “dovolání” proti rozhodnutí soudu prvního stupně, které touto vadou trpí, podle ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. zastavil (shodně srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu uveřejněného pod číslem [10/2001](#) Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Dovolání proti rozsudku odvolacího soudu pak není přípustné. N e j v y š š í s o u d je proto odmítl.

Z odůvodnění:

Přípustnost dovolání proti rozsudku upravují ustanovení § 237, § 238 a § 239 o. s. ř. Podle § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř. dovolání přípustné není, neboť rozsudek odvolacího soudu nebyl rozsudkem měnícím, nýbrž potvrzujícím, a nejde ani o situaci předjímanou ustanovením § 238 odst. 1 písm. b) o. s. ř. (rozsudek ze dne 22. 10. 1997 je prvním rozsudkem krajského soudu ve věci). Podmínky stanovené v § 239 o. s. ř. daná věc rovněž nesplňuje, neboť odvolací soud výrokem svého rozhodnutí přípustnost dovolání nevyslovil (odstavec 1) a žalobce návrh na vyslovení přípustnosti dovolání nepodal (odstavec 2).

Zbývá posoudit přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 o. s. ř. Toto ustanovení spojuje přípustnost dovolání proti každému rozhodnutí odvolacího soudu (s výjimkami zakotvenými v odstavci druhém) s takovými hrubými vadami řízení a rozhodnutí, které činí rozhodnutí odvolacího soudu zmatečným. Přípustnost dovolání však není založena již tím, že dovolatel příslušnou vadu řízení tvrdí, ale až zjištěním, že řízení takovou vadou skutečně trpí.

Protože jiné vady řízení dle § 237 odst. 1 o. s. ř. tvrzeny nebyly a z obsahu spisu nevyplývají, je pro závěr o přípustnosti (a současné důvodnosti) dovolání rozhodující, zda řízení je postiženo vadou, na kterou poukazuje dovolatel.

Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř. je řízení zmatečné i tehdy, jestliže účastníku řízení byla v průběhu řízení nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem. Odnětím možnosti jednat před soudem je přitom takový postup soudu, jímž znemožnil účastníku řízení realizaci těch procesních práv, která mu zákon přiznává. O vadu ve smyslu tohoto ustanovení jde jen tehdy, jestliže šlo o postup nesprávný (uvažováno z hlediska zachování postupu soudu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými právními předpisy) a jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení a nikoliv také při rozhodování (srov. též rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněná pod čísly [27/1998](#) a [49/1998](#) Sbírek soudních rozhodnutí a stanovisek).

Nejvyšší soud též ve svých rozhodnutích opakovaně vysvětlil, že hodnotící úsudek projevovaný v rozhodnutí (zde závěr soudů obou stupňů, že žalovaný úpadce není ve sporu o pravost žalobcovy pohledávky pasívně věcně legitimován) není nesprávným postupem soudu “v průběhu řízení” (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 1997, sp. zn. 2 Cdon 887/97, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 5, ročník 1998, pod pořadovým číslem 42, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. července 1999, sp. zn. 20 Cdo 1957/98, uveřejněné v č. 1, ročníku 2000, téhož časopisu, pod číslem 8). Z dovolatelova tvrzení, že mu možnost jednat před soudem byla odňata rozsudky soudů obou stupňů, tedy na zmatečnost řízení dle § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř. usuzovat nelze.

Pro úplnost se dodává, že tento výklad přípustnosti dovolání je plně konformní s judikaturou Ústavního soudu, podanou již k § 237 písm. f) o. s. ř. ve znění před novelou provedenou zákonem č. 238/1995. Tak v nálezu ze dne 22. 2. 1996, sp. zn. [III. ÚS 85/95](#), uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR, svazku 5, části I., pod číslem 14, Ústavní soud konstatoval, že dopadali podle soudní praxe a právní teorie důvod přípustnosti dovolání podle § 237 písm. f) o. s. ř. jen na postup, tj. faktické úkony soudu (jeho činnost nebo nečinnost), jejichž důsledkem je odnětí možnosti účastníka jednat před soudem – účastnit se aktivně projednání věci – a (naopak) nedopadá na samotné rozhodnutí soudu, nenachází Ústavní soud v této interpretaci § 237 písm. f) o. s. ř. rozpor s ústavními zákony nebo mezinárodními smlouvami podle článku 10 Ústavy České republiky. Znovu se Ústavní soud k této tezi přihlásil i v nálezu ze dne 21. 1. 1999, sp. zn. [III. ÚS 293/98](#), uveřejněném v téže sbírce, svazku 13, části I., pod číslem 11.

Dovolatel dále spatřuje “nesprávný postup soudů v průběhu tohoto řízení” v nedostatečném vyrozumění konkursního soudu o výsledcích přezkoumání jeho pohledávky v řízení konkursním (po jejím popření správcem konkursní podstaty).

Se zřetelem k době popření pohledávky, době doručení vyzrozumění a k době podání žaloby je pro další úvahy rozhodný výklad zákona o konkursu a vyrovnání, ve znění zákonů č. 122/1993 Sb., č. 42/1994 Sb., č. 74/1994 Sb., č. 117/1994 Sb., č. 156/1994 Sb., č. 224/1994 Sb., č. 84/1995 Sb. a č. 94/1996 Sb.

Podle ustanovení § 23 ZKV konkursní věřitelé pohledávek, které zůstaly sporné co do pravosti, výše nebo pořadí, mohou se domáhat určení svého práva; žalobu musí podat proti popírajícím konkursním věřitelům i správci, směřjí se v ní dovolávat jen právního důvodu uvedeného v přihlášce nebo při přezkumném jednání a pohledávku mohou uplatnit jen do výše v nich uvedené. Nejde-li o věc patřící do pravomoci soudu, rozhodne o pravosti a výši pohledávky příslušný správní orgán (odstavec 2). Konkursní věřitele pohledávek sporných co do pravosti, výše či pořadí, kteří nebyli při přezkumném jednání přítomni, vyzrozumí soud o tom, kdo popřel pohledávku a z jakého důvodu (odstavec 5).

Podle § 24 odst. 1 ZKV je správce oprávněn popřít nárok přihlášený konkursním věřitelem, výši nároku nebo jeho právní důvod. O tom soud vyzrozumí konkursního věřitele, o jehož nárok jde, a současně ho vyzve, aby nárok, jeho výši nebo právní důvod uplatnil do třiceti dnů u soudu, který prohlásil konkurs, nebo u jiného příslušného orgánu s tím, že jinak se na popřený nárok, jeho uplatněnou výši nebo uplatněný právní důvod nevezme zřetel.

Míra poučení, jehož se má v rámci příslušného vyzrozumění dostat konkursnímu věřiteli, který nebyl přítomen při přezkumném jednání, u nějž byla popřena jeho nevykonatelná pohledávka, je logicky odvislá od vlastního popěrného úkonu.

Obsah vyzrozumění (výzvy) konkursního soudu ze dne 4. 11. 1996 adresovaného dovolateli věrně reprodukuje již rozsudek soudu prvního stupně, přičemž Nejvyšší soud nesdílí přesvědčení dovolatele o tom, že vyzrozumění nebylo dostatečně konkrétní. Výzva (usnesení) obsahuje údaj o tom, komu je určena (dovolatel je zde identifikován, jménem a příjmením a bydlištěm), kdo ji činí (Krajský soud v Ústí nad Labem), které konkursní věci se týká ("v konkursní věci úpadce E., akciová společnost, Ú., M. 633"), a je podepsána a datována. Obsahuje rovněž údaj o výši přihlášené pohledávky (1 030 000 Kč) a o tom, že zůstala sporná co do pravosti, výše a pořadí, neboť ji zcela popřel správce konkursní podstaty. Ve výzvě jsou uvedeny i důvody popření ("Nárok je neurčitý, absence podkladu výpočtu."), a tato končí poučením, podle kterého: "Konkursní věřitel pohledávky, která zůstala sporná co do pravosti, výše nebo pořadí, se může domáhat určení svého práva; žalobu musí podat do třiceti dnů proti popírajícím konkursním věřitelům i správci konkursní podstaty u soudu, který prohlásil konkurs, nebo nepatří-li věc do pravomoci soudu, u příslušného správního orgánu. Nebude-li žaloba v uvedené lhůtě podána, nebude na popřený nárok, jeho uplatněnou výši nebo uplatněný právní důvod vzat zřetel. V žalobě se lze dovolat jen právního důvodu uvedeného v přihlášce nebo při přezkumném jednání a pohledávku lze uplatnit je do výše v nich uvedené (§ 23 odst. 2 a § 24 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání)."

Popřením pravosti pohledávky se rozumí popření jejího základu. Popření výše pohledávky představuje námitka, že přezkoumávaná pohledávka tu sice je, avšak nikoliv v takové výši, jakou uvádí přihlašovatel. O popření pořadí pohledávky pak jde, nesouhlasí-li popírající s uplatněným pořadím pohledávky (uplatněnou vyšší třídou), nebo je-li přesvědčen, že věřiteli (přihlašovateli) nenáleží jim uplatněné právo na oddělené uspokojení pohledávky v konkursu. Účinné popření (jen) pravosti pohledávky umožňuje soudu ve sporu o určení pravosti pohledávky zkoumat (pouze) základ nároku. Dospěje-li soud k závěru, že základ nároku je dán, nemůže bez dalšího zkoumat též jeho výši nebo pořadí. Stejně tak účinné popření pohledávky co do její výše umožňuje soudu ve sporu o určení výše pohledávky zkoumat pouze tuto výši (a to pouze v popřeném rozsahu), nikoli též posuzovat (bez dalšího) pořadí pohledávky. Konečně platí, že je-li popřeno pouze pořadí přihlášené pohledávky, může incidenční spor vyústit právě jen v určení tohoto pořadí (pravost a výši pohledávky soud na tomto základě již posuzovat nesmí). Nicméně, popření pohledávky lze učinit i jako eventuální

procesní úkon. Zákonu proto odpovídá i takový postup, jestliže popírající popře pravost pohledávky a pro případ, že toto popření nebude shledáno důvodným, popírá i výši pohledávky, případně její pořadí (shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2001, sp. zn. [32 Cdo 1726/98](#), uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 8, ročník 2001, pod číslem 106). V právní teorii jsou uvedené závěry formulovány např. v článku Bureš, J., Drápal, L.: K některým otázkám incidenčních sporů v konkursu, uveřejněném v časopise Právní rozhledy č. 6, ročník 1998, str. 277-286.

Konkursnímu soudu lze vytknout, že – jelikož ohlašuje popření pohledávky jak co do pravosti, tak co do výše a pořadí – výzva neobsahuje (ve vztahu k popření pohledávky co do výše) údaj o tom, v jaké výši správce konkursní podstaty pohledávku popřel a (ve vztahu k popření pořadí pohledávky) jaké pořadí má pohledávka podle popírajícího správce. Tato obsahová vada výzvy však nemohla ovlivnit správnost napadeného rozhodnutí, jelikož závěr, že k pohledávce se nadále v konkursu nepřihlíží, se pojí se zamítnutím žaloby o určení pravosti pohledávky. Jinak řečeno, při popření nevykonatelné pohledávky formou eventuálního procesního úkonu postihujícího jak pravost, tak výši a pořadí pohledávky (srov. závěry formulované k této otázce výše), se skutečnost, že přihlašovatel pohledávky nebyl řádně vyzván k podání žaloby o určení výše a pořadí pohledávky v konkursu, stává bezvýznamnou, jestliže při současném popření pravosti pohledávky přes odpovídající poučení nepodal včas žalobu o určení pravosti pohledávky nebo byla-li v mezidobí žaloba o určení pravosti pohledávky zamítnuta.

Závěr, že přes rozdílnou dikci § 24 ZKV správce konkursní podstaty rovněž popírá jen pravost, výši nebo pořadí pohledávky, přitom Nejvyšší soud – vycházející z úvah formulovaných ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, uveřejněném pod číslem 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek pod bodem XXXI., str. 202 (378) – učinil již v rozsudku ze dne 18. 12. 2000, sp. zn. [32 Cdo 906/98](#), uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 7, ročník 2001, pod číslem 93.

Ve vztahu k té skutečnosti, pro niž byla žaloba zamítnuta (totiž proto, že nebyla podána proti správci konkursní podstaty, nýbrž proti úpadci), se pak dovolateli dostalo konkrétního a srozumitelného poučení, jež na něj nekladlo nijak vysoké nároky co do požadavků, jež musel naplnit, aby se soud mohl žalobou zabývat věcně. Jestliže dovolatel podle výzvy obdržel informaci, že pohledávka “zůstala sporná co do pravosti, výše a pořadí, neboť ji zcela popřel správce konkursní podstaty”, a jestliže se mu současně dostalo poučení, že “žalobu musí podat do třiceti dnů proti popírajícím konkursním věřitelům i správci konkursní podstaty u soudu, který prohlásil konkurs” (včetně poučení o následcích nečinnosti v požadovaném směru), pak odtud nemohl (při absenci informace o tom, že by jeho pohledávku popřel i některý z konkursních věřitelů) usuzovat jinak, než že žaloba musí být podána proti správci konkursní podstaty. Žádný z údajů obsažených ve výzvě naopak nenabádal dovolatele k tomu, aby žalobu podával přímo proti úpadkyni.

Na uvedené závěry nemá vliv ani okolnost, že osoba správce nebyla ve výzvě konkretizována (jménem a příjmením a – jelikož nejde o advokáta – adresou bydliště), jelikož tyto údaje musel konkursní věřitel znát (oproti případu, kdyby šlo o identifikaci jiného konkursního věřitele popírajícího jeho pohledávku) již z usnesení o prohlášení konkursu, jež se i vůči němu stalo účinným dnem vyvěšení na úřední desce soudu (osoba správce se od té doby nezměnila a nezměnila se ani adresa jeho bydliště).

Dovolatel se rovněž mýlí, usuzuje-li, že mu soud před zamítnutí žaloby měl umožnit opravu podání nebo “doplnění” dalšího žalovaného. Postup směřující k opravě podání (žaloby) nebyl namístě, jelikož ta měla – ve shodě s ustanovením § 79 odst. 1 o. s. ř. – všechny obsahové náležitosti (včetně řádné identifikace subjektů způsobilých být účastníky řízení). Je-li ve věci žalován někdo, kdo není nositelem vymáhané povinnosti (zde úpadce, vůči němuž by žalobou požadované určení nemělo /nemohlo mít/ účinky předjímané ustanovením § 25 odst. 1 ZKV), nejde o vadu podání zhojitelnou

postupem podle § 43 o. s. ř., nýbrž o důvod k zamítnutí žaloby pro nedostatek pasívní věcné legitimace žalovaného ve sporu (srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 1999, sp. zn. 21 Cdo 2588/98, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 4, ročník 2000, pod číslem 43).

Podle ustanovení § 92 odst. 1 o. s. ř. na návrh účastníka může soud připustit, aby do řízení přistoupil další účastník. Souhlasu toho, kdo má takto do řízení vstoupit, je třeba, jestliže má vystupovat na straně navrhovatele.

Otázkou, zda jsou obecné soudy povinny poučovat účastníky dle § 5 a § 92 odst. 1 o. s. ř. o tom, že ve věci má či může být žalován ještě další subjekt, se již dříve zabýval Ústavní soud, přičemž v nálezu ze dne 3. 1. 1996, sp. zn. [I. ÚS 56/95](#), uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR, svazku 5, části I., pod číslem 2, uzavřel, že takové poučení zřetelně vybočuje z mezí procesních pravidel sporu, oslabuje úlohu soudu jako nestranného orgánu a zakládá tak nerovnost mezi účastníky občanského soudního řízení.

Nejvyšší soud též již v rozsudku ze dne 26. 9. 2001, sp. zn. [29 Cdo 2226/99**](#)), vysvětlil, že lhůta k podání žaloby o určení pravosti nevykonatelné pohledávky v konkursu není lhůtou procesní, nýbrž lhůtou hmotněprávní, takže její zmeškání nelze prominout. Běh lhůty se ovšem podáním žaloby staví pouze ve vztahu k osobě, vůči níž se toto řízení vede. Vůči tomu, kdo se má stát účastníkem řízení na základě usnesení, jímž soud připustí jeho přistoupení do řízení (§ 92 odst. 1 o. s. ř.), se běh hmotněprávních lhůt (včetně třicetidenní lhůty určené v ustanovení § 24 odst. 1 ZKV) staví až dnem, kdy návrh na jeho přistoupení dojde soudu. Přitom není pravdivé dovolatelovo tvrzení, že soud nenařídil ve věci jednání, jelikož ze spisu je patrné, že ve věci proběhlo jak jednání před soudem prvního stupně (dne 22. 10. 1997), tak jednání před odvolacím soudem (dne 22. 4. 1999), přičemž obou těchto jednání se řádně a včas předvolaný žalobce osobně zúčastnil (srov. též protokoly o jednání č. l. 8 a 35). I kdyby však při jednání před soudem prvního stupně dovolatel návrh na přistoupení dalšího žalovaného (správce konkursní podstaty úpadce) do řízení sám podal, byla by žaloba - se zřetelem k tomu, co bylo výše řečeno o povaze lhůty k podání žaloby a k tomu, že výzva podle toho, co žalobce tvrdí v žalobě, byla doručena již 30. 5. 1997 - vůči novému žalovanému zjevně opožděná.

Lze tudíž uzavřít, že řízení není postiženo ani vadou dle § 237 odst. 1 písm. f) o. s. ř. Tento závěr s sebou nese konečné posouzení dovolání směřujícího proti rozsudku odvolacího soudu jako nepřipustného. Nejvyšší soud je proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), podle § 243b odst. 4 a § 218 odst. 1 písm. c) o. s. ř. usnesením odmítl.

*) Proti tomuto rozhodnutí byla podána ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 5.3.2002, sp. zn. [II. ÚS 312/99](#), odmítl.

***) Toto rozhodnutí bylo uveřejněno pod číslem 44/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek